

OFRENA

ORGUE DE

"NOSTRA PARLA"

SIGNIFICACIÓ DELS JOCS FLORALS INSTAURATS PER «NOSTRA PARLA».

JOCS FLORALS DE «NOSTRA PARLA» A CIUTAT DE MALLORCA: DISCURS PRESIDENCIAL
PER D. MIQUEL DELS SANTS OLIVER; MEMORIA DEL SECRETARI DEL JURAT
D. JOSEP M.ª TOUS I MAROTO; COMPOSICIONS PREMIADES; PARLAMENT DEL
MANTENEDOR D. LLUIS NICOLAU D'OLWER.

DE LES NOSTRES TERRES.

BARCELONA·CIVTAT D MALLORCA
PERPINYA··VALENCIA

ARQUES

PER A VALORS

BÀSCULES

PER A CARROS I VAGONS

Fills de A. ARISÓ

Sans, núm. 12

Telefon H. 397

BARCELONA

GRANS TALLERS METALÚRGICS

DE

MARIAN RAMONET

Carrers de Sant Pau, 46 i Mendizàbal, 25-BARCELONA

ESPECIALITAT EN LA FABRICACIÓ DE TOTA CLASSE D'ARQUES DE
SEGURETAT, BASCULES, BALANCES, PESOS, PREMSES PER A COPIAR,
CARRETS, CUINES, DEPOSITS, TORRADORES I MOLINETS, PER A
CAFE, ESTUFES, FORNETS, PORTES FOGAINA, ENGRAELLATS, DES-
AIGUES I DE VARIS ARTICLES SIMILARS

CASA FUNDADA L'ANY 1830

OFRENA

FARRÓ-L.

ORGVE DE "NOSTRA PARLA"

AGRUPAMENT DE BALEARS, CATALANS, ROSSELLONESOS
I VALENCIANS

REDACCIONS.—BARCELONA: Corts, 550, 2.^{on}, 1.^a

CIUTAT DE MALLORCA: Sant Bartomeu, 17, pral.—PERPINYÀ: Llanterna, 7, bis.

VALENCIA: Eixarchs, 17, 2.^{on}

SEGONA ÈPOCA - ANY I: NÚM. 3

OCTUBRE DE 1917

SIGNIFICACIO DELS JOCS FLORALS INSTAURATS PER "NOSTRA PARLA"

L'EXEMPLAR GERMANDAT DELS POETES DE
LLENGUA CATALANA D'AVUI TE PER ORIGEN
I FONAMENT L'ANTIGA GERMANDAT DEL NOS-
TRE POBLE.

AL començar aquesta entitat sa tasca—dolça i feixuga a l'hora—de reconstruir espiritualment la nostra patria, cregué necessari mostrar a les distintes faccions del nostre poble com, dins les esferes intel·lectuals del mateix, existeix ja un vivíssim embrió de l'unitat que, d'una manera integral, volem i devem assolir.

La germandat dels poetes de llengua catalana és un fet eloqüentíssim, alligador. En tot el transcurs de la nostra història, sols en els fatídics moments en que nostra llengua fou miserablement abandonada, aital germandats'estroncà. Però immediatament que l'alba del nostre renaixement va congriar-se—encara els ulls populars de la patria eren refractaris a la llum—va brollar com una flor providencial aquesta germanadat instintiva, biològica, dels qui sentien ressonar dins ses entranyes el corn poderós de la nostra antiga i immortal paraula. Els poetes són

els que coneixen la màxima valor que té la *paraula* per un poble. Els primers poetes del nostre renaixement foren els profetes de l'era nova que comencem a viure: però eren pocs i es trobaven externs dins de sa pròpia terra; d'aquí que llur germandat prengué al principi un caient conventual, una vocació de reculliment.

Sense que els mateixos iniciadors del nou culte a la llengua s'en donessin compte, tal volta i per la sola força de la paraula desenterrada, s'anava obrant la lògica evolució espiritual. Aquella germandat influïa socialment i aconseguia despertar, fins en els no literats, una inconscient adhesió al propi llenguatge.

Avui, balears, catalans, rossellonesos i valencians, fa falta ja, avui és indispensable, avui és ja qüestió de dignitat el que aquesta germandat es transformi en una sòlida i compacta ordre patriòtica que prediqui i realitzi la creuada ideal necessària per a la replasmació de la nostra consciència nacional.

No hem de consentir que el sentiment de patria sigui exclusiu de la gent de lletres. En el poeta hi han dos valors essencialíssims; la paraula

la i la disciplina estètica o, si voleu, l'inspiració. La paraula pertany al poble. L'inspiració pertany a l'esperit universal. Es doncs, la paraula lo que els fa nacionals. Mes direm: és la paraula lo que empeny i lo que transforma l'inspiració humana—si això pot ser—en patrimoni nacional. Volem dir amb això que l'instrument que ha convertit els nostres poetes en homes fidels a llur pàtria—que és la paraula—tots nosaltres, balears, catalans, rossellonesos i valencians, el poseïm per raó d'herència. I no és la retòrica, ni la cadència lo que ha instituit aquesta gloriosa germandat dels poetes de la nostra terra, sinó l'única flama de la paraula viva. Així, és la flama de la paraula lo que ens ha d'agermanar també a nosaltres en conjunt, sens distinció de categoria literària.

Per això «Nostra Parla» que sab que l'esperit que mou els actuals poetes de llengua catalana deriva de l'esperit puríssim que tenia el nostre poble en son temps clàssic; i que aquests poetes—amb formidable heroïsme—han sabut oblidar, com si no haguessin existit mai, els sigles vergonyosos d'esterilitat nacional, per això mateix «Nostra Parla» vol fer veure al nostre poble que és possible, mitjançant un simple acte de voluntat, aconseguir l'independència espiritual. I no solament fer veure que és possible aconseguir-la, sinó que ja en part és cosa aconseguida. A l'instaurar, doncs, aquest cicle de Jocs Florals, més que enrobustir els vincles literaris de les nostres terres—ja de per sí, indestructibles—cerca «Nostra Parla» la *conversió* de tot el nostre poble cap a la fidelitat històrica, tradicional i lingüística; considerant que un dels medis més feconds és posar en contacte íntim la *consciència popular* esmortuïda, amb l'esperit pur i rutilant de la germandat dels nostres poetes.

Al més petit raonament ens hauriem de convèncer, balears, catalans, rossellonesos i valencians que aquesta fidelitat històrica, tradicional i lingüística de que parlàvem ara és lo únic que nosaltres no podem sacrificar en nom de res creat. Ni en nom de l'unitat espanyola, ni en nom de conveniències econòmiques, ni en nom de l'execrable concubinatge polític de quatre sigles haguts amb Castella, que sembla que sigui l'argument més fort dels maliciosos i dels ignorants. Aquest terrible sacrifici no'ns el demani ningú. Ni Espanya ni Europa. Ni la política ni la economia. Les llibertats polítiques, econòmiques o administratives no poden ésser més que una conseqüència immediata de la llibertat espiritual. La paraula *emancipació*, que algú hagi pogut dir, és la paraula més funesta i enganyadora que pugui sortir de llavis catalans. Nosaltres no som susceptibles d'emancipació perquè el nostre origen radica en nosaltres mateixos i no en cap altra valor nacional de la península. Llavis catalans, honradament no poden pronunciar més que la paraula *reconstrucció*.

La reconstrucció s'ha de fer a base de la llengua: és lo únic que ens queda de seguretat absoluta. Tot aquell que no parli català poc pot ajudar a aquesta obra imminent. Menys hi pot ajudar l'Estat que és una cosa artificial i ruïnosa. No parlem, doncs, de la nosa que fan els organismes oficials per a poder realitzar les nostres aspiracions espirituals. Parlem solament del pes específic del nostre patriotisme...

No volguem lluitar amb enemics que mai ens poden arribar a entendre. Volguem, sí, seguir el rastre delicat dels patriotes purs: els poetes de llengua catalana.

JOCS FLORALS DE "NOSTRA PARLA"

A LA CIUTAT DE MALLORCA

DISCURS PRESIDENCIAL
DE D. MIQUEL S. OLIVER

Ben mirat, senyors, jo li dec a la jove i noble institució que ha pres el nom de NOSTRA PARLA una gratitud que no pot prescriure mai, si ha de guardar relació amb el doble present que la sollicita. Ha volgut que presidís la primera de ses festes poètiques i ha triat la ciutat mallorquina per a que hi tingués lloc, associant a la magnitud de l'honor aquesta gentil i exquisida delicadesa de situar-lo allà aont més dolçament hagués de resplendir en totes les meves fibres de patriota. És un d'aquells obsequis senyorívolos en que l'accident va de parelles amb la substància, fins a deixar confús a qui n'és rebedor i no encerta a trobar paraules que corresponguin a la seva sorpresa. Rica la perla, riquíssim l'estoig: no hi ha altra manera de dir-ho senzillament.

Perquè aquest obsequi me posa en directe comunicació amb l'ànima de Mallorca, després de tants anys d'ausència, que vol dir d'enyorament, de recort i de fidelitat mai trencada a la llei de la terra i a l'ombra dels passats; i m'hi posa en ocasió com la present i amb honra tan immaculada. Mes, si això ja reclamaria tot el meu regoneixement personal, com a ciutadà de Mallorca he d'agraïr-li també l'elecció recaiguda per a la primera de ses solemnitats patriòtiques. Quan es va tractar de portar-les a totes les antigues capitalitats del gran Imperi llingüístic del qual NOSTRA PARLA en defineix l'extensió i en constitueix l'unitat viventa, el nom d'aquesta ciutat va sonar en tots els llabis, indiscutit i sense competència. No sé si en consemblant designació ha pogut més la gràcia que'l mèrit i la justícia, car fóra difícil d'esbrinar si li pertany per dret de primogenitura o per aquella incondicionada i gratuïta predilecció que les lletres de Catalunya li han otorgat de tot temps, en l'època nacional i en el renovellament d'avui en dia. Però és el fet que la tradició continua, i que aquesta diada ens en dona una prova terminant.

Tal preferència ens condueix, naturalment, a

reflexionar sobre lo que ha significat per a Mallorca la restauració de la poesia i de tot l'esperit de Catalunya i lo que Mallorca hi representa dins de la restauració. D'una part hi ha abocat la corrent viva de sa pròpia producció, i d'altra s'ha erigit en tema, en element artístic inagotable de la producció continental. I aquesta doble relació d'inspirada i d'inspiratriu, d'aportació activa i de sugestió estimulant, ens imposa també obligacions de conseqüència que no podríem rompre sense pecar de desagrats amb els de fora o d'irreverents amb la nostra pròpia avior. Comparem lo que era Mallorca fa setanta anys, lo que significava en el món, l'idea que s'en tenia, amb lo que avui representa. ¿Qui no regoneixerà tot el prodigi d'aquesta ascensió, d'aquesta mutació de valors patriòtics? I no certament en el sentit vulgar de l'anomenada o del anunci, ni per raons d'utilitarisme mirant a l'intercanvi o a les indústries del foraster. Es tracta d'un procés més alt i més noble: de la dignificació de la nostra terra i del seu ingrés en la gloriosa ciutadania de l'art i del pensament contemporanis.

Doncs aquesta incorporació s'ha realitzat d'una manera essencial, ja que no exclusiva, per l'entremig del renaixement que NOSTRA PARLA representa, i per obra de difusió, per irradiació amorosíssima i constant de les lletres catalanes. Sempre he tingut fe en els destins finals d'aquesta restauració, adhuc en els instants de dubte i de derrota aparent. Unes voltes solitari, altres contra'l parer de la majoria, he cregut sempre, de fa molts anys, que *faría da sè*, com el ressorgiment d'Itàlia per obra del Piamot, i que ja en formes d'intensificació local, ja en sentit d'hegemonia i preponderància n'haviem de veure fins a nosaltres mateixos, l'eixida trionfal i l'engendrament d'una gran Espanya futura. Però encara que així no fós; encara que jo no participés d'aquesta confiança indestructible i tingués per cert que la causa que considera plena de possibilitats i promeses ja no donarà de si mateixa més de lo que ha donat fins avui, així i tot hauria donat lo bastant per ésser cent voltes beneïda.

Perquè, senyors, çés obra despreciable per ventura, haver-nos cridat a la consciència de nosaltres mateixos, haver-nos obert la participació en les fruïcions de les coses més enlairades, haver-nos redimit de l'obscuritat i del prosaïsme, haver despertat les vocacions d'una munió de treballadors i d'una dotzena de mestres i haver-nos donat el bell espectacle d'aquestes vides consagrades a l'ideal amb renúncia generosa? Jo crec, com deia suara, que'l camí traçat pel nostre renaixement literari tindrà un terme i una sortida digna d'ell; però encara que no arribés a trobar-la i fos una d'aquelles dreceres poètiques i misterioses que no menen enlloc, bé valen les belleses del camí i el cansament de la caminada i per ben retribuïts podríem donar-nos els mallorquins de la venturosa follia que ha exaltat la nostra pàtria a les culminacions de lo selecte.

Pensem com era tinguda fins a l'entorn de 1840. Aquí no s'hi acostava ningú que no fos amb por d'estrellar-se en els esculls d'una nova Itaca, tan esquerpa com l'antiga. En l'imaginació de la gent continental, el seu nom suggeria idees de càstic i de vida radiosa; figurava en certes lleis com a siti de deportació i en el còdic actual se li reserven encara els honors de la pena de confinament. Si algú s'ocupava de nosaltres tenia que ser un desterrat, com Jovellanos, bastant generós per a no confondre en el mateix odi la terra de sa proscripció i la tirania que la hi feu conèixer, o un desterrat voluntari com George Sand que cercava precisament els sitis innominats i vèrges, abandonats dels homes i de la civilització, per a donar-se d'un cop el gust de la descoberta i el de l'ultratje.

Vingueren, però, els dies predestinats. Aribau aixecà el memorable pòrtic de la *Oda a la Patria*, ahont el vell Monseny, contempla ja, dins les immensitats mediterrànies, la nau mallorquina, com un missatge de parentiu i un retorn de les passades glories. I, desde llavors, en els rims del *Gayter*, en les estampes d'en Percarisà, en els viatjes d'en Piferrer i d'en Cortada—qui, criatura de cinc anys, havia trobat refugi a Mallorca durant les tràgiques emigracions de la guerra de l'Independència—, desde llavors apareix i's congria aquella estilització romàntica de la roqueta que tantes voltes ens ha embadalit. mig sigle després, al fullejar els *Recuerdos y bellezas de España* o contemplant els dibuixos litogràfics d'en Muntaner, inefables d'elegia i de dolç comiat a les coses qui foren.

I apareixen els Jocs Florals, instituits baix el

patronatge de la Ciutat de Barcelona a requesta de set joves eminents, tres dels quals eren mallorquins i portaven amb honor la veu de la nostra terra. I altra vegada els temes insulars, els episodis de la seva història, les costums, els paisatjes, els sentiments, passen per la novella estilització del floralisme, fins que esdevenen un dels grans tòpics o llocs de poesia d'aquesta escola tan singular però tan digna d'afecte, com que, ja morta de tot la «manera», en viuen i perduren no pocs exemplars de valor independent i el nom de Mallorca s'hi engasta, amb refulgències d'immortalitat, sota la mà beneïda d'en Verdaguer, d'en Querol, d'en Llorente i fins del gran patriarca de Provença.

Del cercle poètic, es passa al pictòric i al musical; sovintegen cada dia més els viatjes, les alusions, les influències i, poc a poc, la Illa Daurada se converteix en la Pubilla del Renaixement per a no dir en la nina dels seus ulls. A Barcelona és aont s'ha forjat el seu renom; de sos cenacles han sortit la iniciació i el contagi; de sos estudis, les teles impresionades i reveladores; de les confidències de sos escriptors i de sos artistes, la propagació de la curiositat an els més selectes representants de l'Espanya no catalana i a una munió d'extrangers gloriosos. Que tot això, senyors, significa i ens ha valgut la predilecció de que us parlava, fidel i mai interrompuda desde *El Europeo* fins a l'Institut d'Estudis Catalans, des d'en Piferrer fins an en Santiago Rusinyol.

Heus aquí, doncs, lo que bastaria per a obligar-nos a gratitud perpetua envers d'aquesta Parla nostra, un temps tan envilida i anorreada, però que ha sigut la clau, l'instrument, el conducte de la nostra dignificació, al despertar ella mateixa i senyalar a tot el mon la Filla del Mar, dormida sobre les ones. Però és que clamen també pel mateix culte les veus dels nostres avant-passats, l'estol d'ombres vigilants i callades que jo no sabia preterir en aquest lloc i en tal ocasió com aquesta. Recordava a Barcelona, fa poc temps, un dia de maig de l'any 1887 en que's varen aplegar a l'entorn del Pi dels Moncades una porció de patricis catalans, rossellonesos i de Mallorca, amb motiu d'haver portat els primers la creu de ferro que fita piadosament el lloc de la patriòtica tradició. Mossèn Jacinto Verdaguer va celebrar-hi la Missa i el canonge Colléll, que l'havia ajudada, llegí després el capítol de la *Crònica del Rey* en Jaume aont, per tan senzilla manera, es descriu la

batalla de Santa Ponça. L'emoció de l'auditori fou d'aquelles que veritablement no s'obliden mai.

Jo mai l'he oblidada i, amb tot i haver-se complert trenta anys d'aquella data, si tanc els ulls em sembla veure el redol de la gent, l'altar portàtil, l'Hòstia pujant sota 'l dosser de les branques espolçades per un vent d'heroïsme i, entorn del celebrant, un nimbe de claretat excelsa. Dels de Mallorca, residents a Mallorca, tots hi eren fora d'un mort, D. Tomàs Aguiló, que ja havia pres la davantera cap a l'etern silenci, i d'un que tal vegada m'escolta i es trobava ausent i preparant-se a vida millor que la del segle.

Hi eren tots: en Quadrado, amb els ulls espurnetjants també de la mirada d'en Balmes qu'havien resistida fit a fit; D. Marian Aguiló, exultant d'esperança i de profecia; en Jeroni Rosselló, en Pons i Gallarza, en Pere d'Alcàntara Peña, en Tomás Forteza, en Gabriel Maura, en Mateu Obrador. Han passat trenta anys i de la llista daurada, ja no'n queda cap. Foren. Com foren també, morts en ausència, en Miquel Victorià Amer, na Victorià Peña, en Picó i Campamar. Foren. I al tornar a sa pàtria el jovecell d'altres dies que recorda l'aplec fervent de Santa Ponça, no hi troba de sos predecessors y mestres més que'l rastre de llum que hi deixarem i una dotzena de sepulcres gloriosos a l'ombra d'altres tants llores, ahont hi canta, nocturn i planyívol, aquell rossinyol que Mallorca es dalia d'escoltar en millors diades. Talment la bella dama de la llegenda de Uhland, deixava el llit marital per escoltar-ne un des de la balconada del jardí, poruga i embadalida; fins que'l comte xaruc que li espiava els passos, per engelosiment i venjança feu occiure l'aucell rival i presentar-lo dins d'una bandeix d'or, a la jove maridada.

També, també s'ha volgut, mantes voltes, aufergar el cant de l'aucell que reflu en el llorer de Nostra Parla. Amics, conciutadans: no ho permeteu. Aquesta parla i aquest cant són sacratíssims, per lo que'ns ha donat i per lo que n'hem donat nosaltres, pel brill que hem rebut i pel brill qu'els hem comunicat nosaltres, per les esperances de demà, per la veu dels morts, inexorable i austera. Ella ens reclama fidelitat envers la causa que abraçaren en els dies de començament i de dupte, de vacilació i a voltes de escarni. La teniu avui triomfant i acatada de tot-hom, com un fet consumat, com un dels grans fets irrevocables de l'història moderna. Del es-

perit vital i creador que l'anima, en respòn la miraculosa mutació de valors que ha determinat hont se vulla que hi tingués imperi, i de que Mallorca n'ha participat en primer terme. Però li faltaria el bon èxit o la victòria la dexaria de la mà, i encara amb més vives exhortacions jo us demanaria que no l'abandonéssiu.

I no l'haveu d'abandonar mai; si triomfa per a gaudir del triomf que homes de la nostra raça i la nostra sang matinejaren a preparar, amb mil abnegacions i sacrificis incompresos; i si fora vençuda perquè el nom de Mallorca vol dir delicadesa, vol dir magnanimitat, i jo no sé que n'existeixin de majors que'l mostrar-se fidel a les causes perdudes i convertir-se en paladins de l'infortuni quan n'arriba l'hora. Mireu el cas den Jasmin. En Jasmin no s'enganyà; no cregué mai possible una restauració de l'idioma ni de l'ànima de sa vella nacionalitat: no's va creure el precursor d'una nova florida. Però així i tot, tentguent-se i anomenant-se no pel primer felibre sinó pel *darrer trovador de Gasconya*, al llenguatge maternal va entregar tots els tresors de la seva ànima regiment, divinament poètica, convençut de que els *Papillotos* havien de caure com la llosa sobre una tomba que mai més s'obriria. I per això mateix els *vint immortals* de París congregats a casa de l'historiador Thierry per aclamar-lo i tota la França i tot el mon civilitzat, l'aclamaren efectivament, no sols com un excels i puríssim poeta, sinó com el més noble del homes i el més digne dels ciutadans.

MEMORIA LLEGIDA PEL SECRETARI DEL JURAT, D. JOSEP M.
TOUS I MAROTO

Senyores, Senyors:

Encara vibra pels àmbits d'aquesta gran sala, la veu prestigiosa qui nos ha fetes sentir les intenses emocions de l'Art, amb la lectura d'una obra cisellada. Dins les seves ressonàncies s'hi perdràn les meues paraules, dèbils i tremolentes.

Mes així i tot, no puc excusar-me de parlar-vos, perquè, en virtut del càrrec amb que vaig ésser honrat, lo que vos diga té caràcter reglamentari: me pertoca donar-vos compte d'una iniciativa tota gentilesa, que tal és la festa organitzada per NOSTRA PARLA.

La missió de NOSTRA PARLA és d'una pregona simpatia i d'una gran cultura: difondre els ideals nobles, proclamar la coesió entre els ele-

ments d'afinitat nadiua, refermar els vincles que uneixen a Catalunya, Mallorca i València, sens que això signifiqui absorció d'uns per part dels altres, ni destrucció de lo propi i característic de cada una de les branques d'aquesta gran i gloriosa família.

I tot això per medi de la llengua propia, de nostra parla, qui és el medi d'expressió més perfecta dels ideals, de les aspiracions dels homes. Llengua de Mallorca, de Catalunya i de València, una mateixa per tots, malgrat les aspiracions i modismes propis de cada regió, com és una mateixa l'aigua de la cascada, malgrat se destreni sa gebrada cabellera damunt el roquissar de la serralada, com és una la melodia qui brota de totes les cordes d'una harpa sonora.

I si el llenguatge propi és el medi més adequat per la realització del ideal que simbolitza NOSTRA PARLA, ho serà d'una manera especial el llenguatge poètic, ja que aquest representa la depuració, la expressió més alta i més noble del pensament. I ja teniu explicat amb això el perquè d'aquests Jocs Florals, una de les primeres festes d'importància organitzades per aquella entitat.

I a fé que es pot donar per ben satisfeta; les realitats superen de molt, a totes les esperances; tan gran fou l'èxit d'aquest torneig literari. Unes trescentes han estades les composicions enviades a la lluita. Les inspiracions madures i consagrades, les qui encara estan en flor promettent rica cullita, acudiren totes juntes i s'han teixides corones d'un mateix llorer alt i espone-rós.

I això mateix ja cal observar-ho en els tres premis ordinaris i més importants; i aixís la Flor natural l'ha adjudicada el Jurat a la poesia titulada *Sor Angelina* tota ella impregnada d'un

suau perfum francescà: ¡figura ben perfilada la de la monja qui destaca sobre un quadre intensament mallorquí! La dicció, la forma mètrica delaten un temperament exquisit i una simplicitat de procediment, propi del qui entra segur i triomfalment pels camins de la poesia, sens preocupar-se de certs punts de vista propis dels iniciats ja vells en l'art.

Cosa que observam en la poesia premiada amb l'Englantina d'or: *El somris de l'illa blava* d'una gran galanura de forma. Té la blavor tota del cel de nostra terra, està plena de imatges d'una gran intensitat i nos fa ofrena del ric i aspre perfum de la terra amarada per la primera pluja autumnal.

Branca florida, Viola d'or i argent, també delata la mà mestra i ben trencada per la versificació. D'una gran novetat de conceptes i d'una suprema riquesa de imatges. Bon artista és el qui ha enfilat aquest collar de perles fines.

I per lo qui afecta a les composicions distingides amb premis extraordinaris, també és magnífica la garba de roses, en l'esclat d'eflorescència les unes, en poncella les altres, però totes embaumades de rica flaira i palpitants de vida i de color.

Aquests Jocs Florals, no són tan sols un èxit, son una gran revelació; com un esplendent Arc de Sant Martí, que amb sos set colors anuncia gloriosos dies de sol. No morirà la nostra poesia! Sentiu? Es la joventut generosa qui avança tremolant les branques de llorer conquerides.

Però no vui cansar-vos més; ha arribat el moment culminant de la festa; recullesca el poeta lloretjat les flors símbol de l'inspiració i en fassi galana ofrena a la gentil Reina perquè desde aquest trono presidesca el noble torneig de la Poesia.

COMPOSICIONS PREMIADES

PREMIS ORDINARIS

I. *Flor natural*. A la composició núm. 128, *Sor Angelina*. Lema: *Monja pagesa*. Es autor de la mateixa don Juan Ramis d'Ayreflor, Director del *Correo de Mallorca*.

II. *Englantina*. S'adjudica a la composició *Del somris de l'illa blava*. Lema: *Cant de les vermedores*. Resulta ésser del *Mestre en gay Saber*, Mossèn Llorenç Riber.

III. *Viola d'or i argent*. S'adjudica a la composició *Branca Florida*. Lema: *Enfilall* i és autor de la mateixa el poeta català Josep Carner.

EXTRAORDINARIS

IV. De l'Excm. Sr. D. Xavier Millán, Governador civil de Balears. L'obté la composició núm. 212. *Un drama rural*. Lema: *Amor ch'a nullo ama-*

to amor perdona (*Dante*). Del jove escriptor don Joan Estelrich.

V. De la Diputació de Barcelona, núm. 224, *Tres cançons*, de la que és autora la poetesa catalana donya Clementina Arderiu de Riba.

VI. De la Diputació de Lleida. No s'adjudica.

VII. De l'Ajuntament de Girona, núm. 149, *Himne a la muntanya*. Lema: *Sonent Precornia*, del poeta don Josep M.ª de Sagarra.

VIII. De l'Ajuntament de Lleida, núm. 148, *L'amor de les taronges*. Lema: *Amor i Mort*. Es autor de la mateixa el poeta D. Guillem Colom.

IX. Del M. R. Arquebisbe de Tarragona. A la composició núm. 144, *Tristis est anima mea usque ad mortem*, de la qual és autor D. Mateu Julià.

X. Del R. Bisbe de Mallorca, núm. 198 *A nostra Santa Maria*. Lema: *D'una vila gentil*. D'ella és autor el poeta Sebastià Guasp.

XI. Del R. Bisbe de Lleida, núm. 127. *De nostres festes*. Lema: *Hivern i estiu*. Es autor, el guanyador de la Flor Natural, don Joan Ramis d'Ayreflor.

XII. De la Sra. D.^a. Carme Karr, presidenta de la Secció femenina de *Nostra Parla*, a la composició núm. 192, *Rondalles per infants*, de don Antoni Maria Peña.

XIII. Del Círcol de Belles Arts de Ciutat de Mallorca, núm. 240, *Ressenya històrica de la Pintura Mallorquina*. Lema: *Arts*. Es autor de la mateixa don Bartomeu Ferrà.

XIV. De la Societat Arqueològica Luliana. No s'adjudica.

XV. De la Lliga d'Amics de l'Art a la composició núm. 16, *traduccions catalanes del llibre*, «*Dans les ruines d'Ampurias*». Lema: *Sunt lacrymae rerum*, original d'Andrée Bruguière de Gorgot, pròxim a publicar-se de les quals es autora donya Maria Antonia Salvà.

XVI. De *La Veu de Mallorca*, núm. 151, *Concells a una mallorquina*. Lema: *Recordant Musset*, i es del jove poeta don Bartomeu Fortesa.

XVII. De l'Institut de la Llengua Catalana. A la composició núm. 199, *Geòrgica*, el lema de la qual és: *I que la rella, fent que s'obri la terra, surti lluenta del solc*. Es autor de la mateixa el pulcre poeta D. Marià Manent Cisa.

XVIII. Del Círcol Mallorquí, núm. 191. *Fulls de cançoners*. Es autor de la mateixa el poeta don Joan Pons.

XIX. Premi darrerament ofert pel Consistori d'aquests Jocs. A la composició, núm. 182. *Els estius de ma infantesa*. Lema: *La caseta*. Es el seu autor el veterà escriptor inquense don Miquel Duràn.

XX. Part del de l'Ajuntament de Barcelona a la composició musical núm. 10. *Cançó del Glosar*. Lema: *Glosa*, i altra part a la *Cançó de's batre*. Lema: *Garrida, tant de mal feres*. D'elles són autors, respectivament, el Srs. D. Josep Massot i D. Bartomeu Simó.

XXI. De la Diputació de Girona. A la composició núm. 78. *Visions de pecat*, que duu per lema: *No t'alegris de la caiguda ni plagui al teu cor la seva ruina*. (Provervis, 24, 17.) D'ella es autor el jove escriptor empordanés Eusebi Isern i Dalmau.

Les composicions literàries foren examinades i judicades pel sigüent Jurat: Miquel S. Oliver, president; Gabriel Llabrés, Magí Morera i Galicia, Lluís Nicolau d'Olwer, Joan Rosselló de So'n Forteza, vocals; Josep M.ª Tous i Maroto, secretari.

Les composicions musicals ho foren pel següent Jurat: Lluís Millet, president; Anselm Ferrer, O. S. B. i Gregori Sunyol, O. S. B., vocals.

SOR ANGELINA

PER JOAN RAMIS D'AIREFLOR

A hir vàreu professà
a l'humil convent de Pina,
i és un nom ben franciscà
el vostre, Sor Angelina.

Adeu, convent de novícies,
embaumat i recullit,

on les mondanes delícies
ha ofrenat vostre esperit!

En ell deixàreu un dia,
amb gest d'abdicació,
la falda de pagesia
la trunyella i el gipó;

la vesta amb la qual ballàreu,
ulls baixos, rostre encarnat,
el darrer estiu que anàreu
a festa a poble veinat.

La toca, qui té'l caient
del volant de la pagesa,
envoltarà eternament
vostra faç, tota dolcesa.

Ara sumisa anireu
on vos mani la priora;
nostres viles trescareu
rienta i benefactora.

Bell camí, Sor Angelina
camí d'amô i patiment,
empreniu sortint de Pina
per anà a un altre convent.

Comensareu fent costura
a dins una sala gran;
pels infants haureu ternura
i els infants vos amaràn

Ensenyareu pacienta
les lletres i oracions;
vostra boca somrienta
serà plena de perdons

Com ningú sabreu fer randes
de coixinera i altar;
la jove us farà comandes
en haver-se de casar.

A l'ermita de Maria,
en el romiatge anyal,
hi dureu la minyonia
amb un posat maternal.

Vostra mà amb blancor de ciri
a la Verge mudarà
pel Maig, cada dia el lliri
del pitxer de son altà.

I els dijous, que no hi ha escola,
feinejareu amb amor
pel temple, dins l'auriola
dels vitratges de color.

Envoltada de l'infància,
la vida conventual
tindrà per vos la fragància
d'una rosa matinal.

Però us daràn qualque dia
uns quefers encar més alts:
deixareu la minyonia
per anà a servir malalts.

De les mullers confidenta,
les penes de cada llar
escoltareu amatenta
quan hi quedeu a vellar.

Curareu amb paciència
les ferides sens fer mal;
pels malalts l'experiència
vos darà un ull profetal.

Ai d'aquell de qui digueu
—Tem que no arribi a demà—
quan el vicari aviseu!
Abans d'alba morirà.

Si fou per la minyonia
vostra fresca juventud,
haureu dat al qui patia
vostra forta plenitud.

I en mig de les malalties
envellireu lentament...
tendreu dolò i molts de dies
no sortireu del convent.

Com una santa padrina
tothom vos respectarà.
I al morir, Sor Angelina,
tot el poble plorarà.

DEL SOMRIS DE L'ILLA BLAVA

CANT DE LES VERMADORES

I

PER MN. LLORENS RIBER

ARA arribam de vermar
de dins cá'n Pera Vallesa (1)
Venim plenes, a vessar,
de bullenta juvenesa.

Per aquest carrer desert
passà la gent vermadora,

apenes havia obert,
son immens ventall l'Aurora.

La carícia penetrant
de les frescors matineres,
deixondia el vostre cant
abans que les cadernerres;

(1) Fragment de cançó popular.

i el bell cant alçava el vol
i frescament s'expandia
sortint a camí an el sol
sorrer, qui encara dormia...

Bé prou que va treure l'ull,
foragitant la peresa
encara el cap ens en bull
i en tenim la sang encesa.

II

Davall els pampols rosats
on el fruit calent s'esquiva
nostres dits eren sobtats
com si tocassin carn viva.

En volada somnolent
les aus passaven sorreres...
un cast resplendor d'argent
tenien les oliveres.

Una remota frescor
ens trametia la serra;
sentim la bullentor
ardent de la mare terra.

Som ubriagues de llum
de blavor de les altures
de cançons i de perfum
de tantes coses madures!

III

Allà al bell fons de llevant
un nuvolat s'encastella
d'un llampegueig incessant
s'inflama la ciutadella.

Es la tormenta autumnal
plena de trons i de pluja
qui ens fa la visita anyal...
Es la tormenta qui puja!

Quan el tró rodolarà
desenteulant les teulades,
quan el llamp fulgurarà,
en serem aborronades
a davall del llençol blanc,
despertes i mal-segures...
Cau, ho pluja, que ets la sang
de les veremes futures!

BRANCA FLORIDA

PER JOSEP CARNER

CANÇONS DE LLOGARET

PER caminet que es va a missa
quan comença a ferse cla,
pel caminet que es va a missa,
sempre hi ha un roser boscó:
damunt el roser hi ha un àngel
que alegra el cor del que hi va.

Devora l'ermita en runes
plora un fontinyol tot breu;
devora l'ermita en runes
no hi ha cap ocell romeu;
però el xiprer s'hi espera
per si hi tornan alçar Déu.

Si ens embadaleix la rosa
o el cant de l'ocell joliu,
si ens embadaleix la rosa,
sentim que'l cor reneidiu:
el pes del passat s'alleuja
i la mare morta, riu.

ORACIÓ PER L'INFANT TOT NU DINS EL BANY

Senyor que veus la meva filla
nua, dins l'aigua, amb foll trepig,
si el teu nom no sab lloar-te
xipollejant diu son desig

de sè com l'aigua i com el dia
com ço que vola i ço que llu
i el raig polsós en ella troba
centelles vívides de Tu!

Ella que dorm o es maravella,
—encar no és vella d'un sol any—
dança per Tu, religiosa
quant es veu nua dins el bany.

Dança dins l'aigua genitora
de tota vida i tot sement:
del goig mateix que li dongueres,
Deu eternal, et fa present.

Pel Pare Nostre de son riure
i el Crec en Déu de son trepig

fés que son cor sigui una rosa
sense pugó de mal desig
i tot servant de nit i dia
ton invisible Nom al mig!

INTERCESSION

Déu nos do sa companyia
de les fulles tremolant,
i un camí devora l'aigua,
i la font sota un pollanc;
veure el cel que es torna pàl·lid,
veure el món que es torna blau;
I llevores di el rosari
pel tirany tot ombrejat,
que aixis tristes animetes
goig etern assoliràn;
(per aixó lloem en l'ombra
a Maria amb mots suaus).
I arribant a casa nostra
veure llum al finestrall,
i saber que hi ha la taula
amb el seu parament blanc,
amb els plats de viu alegre,
i amb el beire de cristall.
I és gustosa l'entaulada
sota el llum, no saben pas,
si han restat les animetes
amb els grills, adins l'afrau,
o s'acosten a la casa
per la fosca del pinar,

i ara passem el rosari
(nostre obsequi retornant)
perquè aquí siguem feliços
en el batre de la sang
i aixecant les copes clares
i en els besos nupcials!

LA DAMA DEL NADÓ

A la vora de la Seu,
o ciutat de Barcelona,
en son llit la dama jeu
amb un nard vora l'espona.

Va rient pel finestró
la llum d'or escampadissa:
és el dia del Senyó
i la dama no va a missa.

Ajeguda, prega a Déu
que li ha fet mercé novella:
un nadó té vora seu
del color de la rosella.

Sant Josep és al davant,
Guaita l'àngel si dormia,
i fins tu, Verge Maria
que l'has vist del cel estant,
a pleret baixes del cel,
i sa gira has adobada
com ja has fet una vegada
a la casa d'Isabel.

UN DRAMA RURAL

(FRAGMENT)

PER JOAN ESTELRICH

MADÓ Aina, que era dona matinera, la retrobà
davall l'alzina.

—O fieta, encara aquí?

—No ne sabut tornà arrera. He dormit a sa
serena.

—Posses venguda a ca-meua. Pentura no hi
sabs? T'acompanyaré ara. Què vesn a l'església?

—Anem, Madó Aina.

Entraren a l'església s'agenollaren prop de
l'altar major, apoiant els colzes sobre la respat-
llera d'un banc. I resaren. La velleta, com solia,
recitava a alta veu les seves pregaries de consue-
tut omplint amb la seva planyívola cançó les naus
oscures i buides. Alguna dona arreconada a l'om-
bra dels confessionaris responia amb veu baixa.

—Nostro pa de cada dia donau-mos, Senyó...

—... Donàumos Senyó...

—Perdonau les nostres culpes així com nosaltres
perdonam els nostres deutes i aleiberaunos de col-
sevol mal...

—Amen, Jesús.

—Guardau de llamps i de foc les nostres pobres
cases. Donau-nos, o Senyor, salut i feina. Girau
els vostros ulls a les nostres criatures, curau dels
nostros fills, salvau de perill els nostres homes que
treballen... Què tens, fieta meua? Tu no estàs
bona...!

La jova s'era prostrada amb el front enterra i
entre les mans els singlots estèrils sofocava.

TRES CANÇONS

PER CLEMENTINA ARDERIU

I

Jo faig els versos per virtut
d'aquell més dolç per mí que l'aire;
que amb ell mos versos he viscut
i me'ls coneix caire per caire.

Jo faig els versos per l'amat
que me'ls entén i me'ls estima,
i en paga em dóna, enamorat,
un bes per cada nova rima.

Jo faig els versos per l'espós
que me'ls acull com la fillada
que fos sortida del meu cos
i molt de mí hi hagués posada.

Jo per al mestre ara els faria,
que quan he hagut alguna por
fes versos—diu—amiga mía,
que cada dia els fas millor.

II

Mai no sé el que jo faria,
mai no sé el que jo faré;
doneu-me'n, Senyor, la guia,
digueu-me què podrà ser.

La ment arreu és enduta
com jaquida al grat del vent;
aquí la plana és eixuta,
allí és el sol massa ardent.

Senyò, aquets errà és debades,
que no en trec sinó fadic:

per tantes vies marrades
doneu me la mà d'amic.

I si aquesta que tinc ara
tampoc no l'he de seguir,
feu me la senyal ben clara
i cerqueu-me altre camí.

III

La dolça fortuna mía
que alegres mon casal nu!
Si mai la dolor venia,
o joia, fortuna mia,
obre-li la porta tu.

Mes ans no fugis ma estada
ciny-me, et prego, de record,
i deixa lliure l'entrada
a tota mala ventada
i a tot auguri de mort.

Que en tant ma fortuna dura
—ets aprop, dolor, o ets lluny?—
jo em vull llençar sense cura
dins l'abim de ma ventura,
on res no em torba ni em puny.

Oh dolça fortuna mia,
jo ja no temo ningú!
Si mai la dolor venia,
oh joia, fortuna mia,
obre-li la porta tu.

HIMNE A LA MUNTANYA

PER JOSEP M.^a DE SAGARRA

TREMOLAVEN les espurnes
de la nit al firmament,
nostres boques taciturnes
sospiraven tristament.

Era l'hora de les barbres
lletanies dins del gorc,
que el dimoni puja als arbres
i s'asseu a l'entreforc;

i han deixat les valls humides
les esquelles i les veus,
i llangueixen les paitides
en el cau de les guineus;

i la tija es desconçola
del silenci i la negror;
i la muntanya és tan sola,
i els camins fan tanta por!

La meva ànima poruga,
tremolava a cada pas,
i ella anava fredeluga
repenjada en el meu braç.

Tan petita ma companya!
Jo sentia a aquell moment,

tot l'horror de la muntanya,
tot el buit del firmament!

Jo volia amb les parpelles
replegar la llum que mor...
i de cara les estrelles
l'apretava contra el cor!

L'AMOR DE LES TRES TARONJES

PER GUILLEM COLOM

I

CAP a llevant, on coneix el dia,
s'aixeca un màgic tarongê.
Taronges d'or, qui les hauria?
Un brot de tres al cim ne té—

I an En Bernat ja res l'altura.
Pren una espasa i un cavall.
I s'en anà cercant ventura
dins el món gran, terres avall.

Foll de desig, foll de desvari
va trescà'l món, adalerat;
cerca qui cerca l'encantari
que tant l'havia encativat.

Set anys, set mesos i set dies
va caminar cap a llevant;
set anys, set mesos i set dies
sense parar un sol instant.

I va afrontar els boscs de feres,
la serp pigarda de set caps
i les formigues carniceres
i els panys de setze forrellats...

I vencedor de sa ruïna,
tornava als seus castells llunyans
brandant el brot de tarongina.
Cóm bellugava dins ses mans!

Tot aglaçat de l'aventura
i ple de febre i cansament,
una n'obrí, la més madura,
per apagar sa set ardent.

I en va sortir una fadrina
fresca i gentil com una flor.
Duia a la mà una clavellina
i al mig del front un estel d'or.

Adeu, adeu la vella faula,
que l'encantari era real...

En Bernat sense dir paraula
obrí son braç, verge de mal.

Pensant robar frescors de gebre
un nou caliu ha descolgat.
Pensà fugir de set i febre
i n'ha romàs tot abrasat.

I obrí sos braços tremolosos
cap a la dolça visió...
Mes ella els decantà, gelosos.
i digué, plena de tristò:

—Aigua, Bernat, la set m'ablama.
Quanta xardor al vostre món!
Davant ton còs com una flama
jo sent el cor que tot se'm fon. —

Ah! Dar-li beure ell no podia
enc que no fos la seua amor!..
Més entretant ella moria,
folla de set i de dolor.

I flectomant sa mala estrella
seguí En Bernat son llarg camí;
tot renegant de la donzella
que havia fet tan mala fi.

I va tornar provar ventura.
I altre taronja va encetà;
la taronja era tan madura,
que ella mateixa se badà.

I en va sortir un'altre donzella
molt més ardida i més llampant;
si una era dolça llum d'estrella,
l'altre era foc espurnejant.

Duia a la mà un clavell de grana
i un vestit negre de satí;
portava dol de sa germana
morta de set a mig camí.

Foll En Bernat quan la va veure,
sens fer un mot li da un abraç

fart ja de set, volia beure
dins aquells llavis com un vas.

I devingué la set més forta
com si s'hagués begut el sol.
—Aigua, Bernat, ton foc m'ha morta—
diu ella i cau sobre 'l trispol.

II

I aquell desert mai s'acabava,
aquell desert de sec marès.
Ja una taronja sols quedava
—la derrerena de les tres.—

Mes En Bernat l'aixeca en l'aire
com si fos l'hostia del altà;
i aspirant-ne tota sa flaire,
va dir amb veu que retronà:

—Dolça taronja benehida,
ja sols esper de tu món bé,
mes, si no trob l'aigua de vida,
abans qu'obrir-te morire!

I reprengué s'eterna via
cap a ponent per dins els prats,
sol amb els corbs per companyia
i l'ombra errant dels dos albat.

Son còs en febre se desfeia
de tanta set i tanta ardor;
i per tant dins ses mans somreia
el fruit etern de la frescor...

En va florien les ginestres
per refrescar el seu bleixar,

en và'l cavall feia set destres
a cada salt pel salobrar.

Prou la taronja temptadora
li prometia rou etern:
tota frescor mesquina fóra
per apagà aquell foc d'infern!

I la taronja se marcava
flonja d'amor i voluptats;
i ell l'estrenyia, l'estrenyia
davall sos dits tots enfebrats. .

Ja la ciutat se destriava
damunt el puig assoleiat;
i els carros alts de roda blava
ja s'en anaven al mercat.

Peró'l cavall ja se retia,
el cavall roig encara en flor,
i el sol entant ja se ponia
com una gran taronja d'or...

Mes en Bernat mai s'aturava,
sempre a l'etzar de sa greu sort.
I a cada passa s'enfonsava
dins les tenebres de la mort.

Se va aclucar tota esperança.
Va desapareixe'l bon crmí.
I ell va sentir l'esgarripança
i l'alegria del morí.

Va tancà'ls ulls plen d'agonia,
va cloure'ls llavis sanguejants,
va plegà'ls braços. I moria
amb la taronja dins les mans.

DEL GRAN AMOR

(FRAGMENT)

PER MATEU JULIÀ.

Tristis est anima mea usque ad mortem.

AL sentir el calfred de l'agonia,
Jesús tombà l'esguard a l'infinit:
El Sol encara era alt, i el jorn moria
ofegat per les ombres de la nit;
i una remor de tot arreu venia,
d'oratge, de desordre, de neguit.

I Jesús comprengué que les primeres
senyals naixien del suprem dolò;
i al mormorar les oracions postreres,
extengué'ls ulls enllà de l'horitzó,
fins a la fi de totes les fronteres,
fins al terme de tota gernació.

I l'història futura de la vida
va guaitant com s'escriu al llibre obert
de la Terra malalta i revellida,
que amb la tristesa d'un pervindre incert
va seguint son romiatge, adolorida,
per la sorra infecunda d'un desert.

D'un desert desolat, en qual planura,
tot d'un plegat, com un estel perdut
en l'immensa foscor de nit obscura,
una llum d'esperança ha aparegut,
que fa claror de sol, i que perdura
damunt dels vents que torben la quietut.

A NOSTRA SANTA MARIA

(FRAGMENT)

PER SEBASTIÀ GUASP.

EN el coster d' una montanya
entre vidauba i romaní
entre verdors de murta i canya
es on ma lira un jorn s'obrí.

Sols per cantar la galania
que dins mon ull se va fitxar
d'una gentil Santa Maria
que lo meu cor me va robar.

I en tot arreu viu la franquesa
entre rialles del jovent,

cada hort en flor té l'escomesa
d'un rossinyol a sol ixent.

I el sol és ple de meravelles,
les nits brufades de perfum...
fulles talment són les estrelles
de l'alta rosa de la llum.

Beneiu-nos, Santa Maria,
plena d'antiga morenor,
i del portal de la masia
ens donará la pagesia
l'ofrena pura del amor.

DE NOSTRES FESTES

PER JOAN RAMIS D'AIREFLOR

SANT ANTONI

ENCAR no s'és esvaïda
l'aroma de la florida
de les festes de Nadal
i ja arriba, centenari,
Sant Antoni el solitari,
qui és el sant més hivernal.

Vé amb sa gran barba gelada
i amb la capulla calada,
venerable i ajupit;
vé amb la bona companyia
del vell corb que cada dia
li duïa el pa beneït.

Ses pupil·les esglaiades
semblen encar carregades
de visions de l'infern.
Damunt sa faç, qui s'inclina,
hi han deixada llur patina
les inclemències de l'erm.

Esperverant el dimoni,
avui passa sant Antoni
pels camps de Déu. I se perd
lluny, per la pluja esborrada,
sa silueta acalada
que torna a l'antic desert.

LA MARE DE DEU D'AGOST

DINS el temple jau, sagrada,
la Mare de Déu d'estiu;
transparenta i afilada,
sa faç d'ivori somriu.

Les blanques mans té creuades
sobre el pit, serenament,
i les omplen de besades
els feels, devotament.

Una catifa festívola,
on cau l'or d'un raig de sol,
florejada i senyorívola,
endomassa el vell trespol.

I damunt l'encantifada,
per angelons aguantat,
sobre una ampla escalonada
s'alça el llit, alt i daurat.

Amb mística gelosia,
esponerosos i humils,
vel·len el còs de Maria
quatre bellveures gentils.

qui s'han fet dins Santa Clara,
vora el pou del vell convent,
ben regats, ara i suara,
per les monges, tendrament.

Estremint el cortinatge,
pel portal, quan vé l'embat,
entra un fresquívol oratge
d'olor de mar embaumat;

qui aprima i torç la flamada
dels ciris llagimejants
i acarona l'enramada
dels bellveures adorants.

Amb les casulles de festa
diuen la missa major.
Es una missa xalesta,
plena d'encens i esplendor;

perque avui, jorn de l'Assumpta,
el gran dia de l'estiu,
al Cel la Verge s'en munta
damunt un núvol joliu.

DE "RONDALLES PER INFANTS"

PER ANTONI M.ª PEÑA

SA RONDALLA DES CABRIT

ARA la vos contaré: Això era un cabrit de Cabrera que un dia dematí quan se va despertar ran d'una paret ont s'havia jagut per passar la santa nit, pegà bríncó i amb quatre llongos ja va ésser més lluny qui ses cabrelles des sol. Ran d'una mata trobà dues cabres rotges que li digueren:

—¿Aont vas, cabrit?

—A cercar berenar.

—¡Tant depressa! Alerta que amb sa curolla des correr no et rompes una cama.

Es cabrit no les escoltà i amb un parell de bots més, ja no'n veren la pols.

Y corre que corre com un llamp, subaix d'un ullastre trobà dues cabres blanques que li demanaren:

—¿Aont vas, cabrit?

—A cercar berenar.

—¡Tant desbocat! Ves alerta a enganxar-te ses banyes amb sos verducs de qualque rotaboc i no en pugues sortir!

Y ell, orelles de cònsul, ja és tornat partir com un colmèt. I amb sa embestida, al punt ja no en saberen noves.

Jac! torna a trobar altres dues cabres negres que bevien a un cocó i li demanaren:

—¿Aont vas, cabrit?

—A cercar berenar.

—I dò, alerta, que amb aquesta fua, tant cego com vas, no pegues de cap dins mar i hages de berenar de peixos.

Com si no li haguessen dit res. Tornà partir de quatre i ¡com un fibló! sols no'l veien quan passava.

Y seguia correguent com un desesperat i mentres anava a botar un avenc molt fondo, en lloc de posar un peu fito, el posà malament demunt una pedra rodona, se va rompre una cama i enganxar per ses banyes en un batze que havia nascut a sa vora de s'avenc i que estava masell de pues. ¡N'haguesseu vist de revinglades que pegava i d'estamenotjos que feia per sortir-ne! Com més va fer, més mal va ésser: aquell avenc parava dins mar, just demunt un fondal i es cabrit a força de potoiar, hi va caure dedins. Per aquelles aigos hi havien dos taurons que vellaven es poriol i feien sa torniola per veure si trovarien qualque delfi jove i quan hiva ésser amb un sant-i-amén el se menjaren. Ah, idò! Tres pics l'havien predicat ses cabres i no les volgué escoltar. Ja ho diu s'adagi: *Qui arriba a ses tres, ara és; tothom sap que qui mira lluny, sol caure prop*, que *qui no vol ser ben aconcellat, se veurà escalabrat*, i que *qui no vol escoltar raons, haurà de mester oracions*.

Aquest cabrit és el mirai
de qui no escolta res mai.

* * *

CONSELLS A UNA MALLORQUINA

(FRAGMENT)

PER BARTOMEU FORTESA

Voldria no haver altre pensament
que tenir esment
dels cabells onats;
i de cap a peus ésser la fadrina
més amable i fina
de tots els Estats.

Voldria guardar per tota ciència
eixa inconciència
del viure pagés.

I com vos voldria, bella Margalida,
passar-me la vida
sense pensà en res.

Voldria tenir les vostres rareses,
mirades enceses
i plenes d'enganyys.

I per fi voldria mon cor que no us deixa
ésser vos meteixa
per dos o tres anys.

Però no voldria que l'enamorat
fos tan arriscat
ni fos tan astut.

I a la dança extranya no consentiria
l'abraçada impia
del desconegut.

I quan s'és coqueta, cal tenir prudència.
No té permanència
l'aucell fugitiu.

L'ala d'un aucell pot rompre una flor
qui se desfà en plor
quan ell torna al niu.

FULLS DE CANÇONER

PER JOAN PONS

MAIG

La fredor és passada, el cel somriu
en la tranquil·la serenor del dia,
breça les messes l'oratjol i espia
vigillant la dalla de l'estiu.

Tot en la nova claredat reviu;
passa per l'aire una ona d'alegria
amb l'oronel qui ve de moreria
i al racó del teulat refà son niu.

Brosta el roser, la malangia es fon
en l'ardenta i sonora sinfonia
que s'alça de la gran dolor del món;
i en quietud s'adorm l'ànima mia
mentre en la pau de l'hora se difon
la cançó d'un humil més de Maria.

LA PREGUNTA

Lluna blanca, lluna clara,
lluna freda del Gener,
tu qui guaites desiara
vora un núvol joguiner;

còm somriu ta blanca cara
quan devalles pel carrer,

tu qui't rius de l'auba clara
i del sol dematiner!

No'm diries lluna blanca
—tu qui velles per la tanca
el florir de l'ameller,—

si vengué l'Amor suara...?
Si ho sabs, digueu, lluna clara,
lluna freda del Gener.

AMOR I MORT

Doncs l'Amor i la Mort essent germans
un capvespre plegats feien la via;
ella comptava els morts del dia abans,
ell afinant son arc s'entretenia.

En l'hora dels misteris sobirans,
pel camí perfumat de floravia
tornaven les parelles al descans
cantant: *la vida amor, la vida mia...*

Com és, germà l' Amor, digué la Mort,
que als dos germans nos engendrà la sort
essent tan diferent nostra quimera?

—Germana Mort, Amor respòn, espera
i mira com tots dos cercam el port
vers el sol de la vida vertadera.

GEORGICA

PER MARIÀ MANENT

MIRA els grans bous dins la tarda. La núa
coma estraçà llur posat pacient.
Ara la llum del cap-tard s'extenúa.
Les pollancredes gemeguen al vent.
Mira el pagès menador de l'arada,
quí veu sagnar cada solc igual,
i veu el brill de la rella esmolada,
el pas dels bous i la posta autumnal.
Ara s'atura un moment i s'esguarda
aquella blanca masia del lluny.
Dins l'ull dels bous s'hi reflecta la tarda,
el camp, els boscos i l'or que s'esmuny.

Ara contempla la tasca finida,
aquell goret tan humid i odorant.
que servarà la llavor beneïda
del pà futur que els seus fills pastaràn.
Ara contempla els companys que l'ajuden,
tan dòcilment compartint son esforç.
Els canviants del crepuscle trasmuden
en or la línia severa dels dors
d'aquells grans bous que ell estima i manyaga.
—Altra parella més bella no hi ha,—
pensa el pagès. I el crepuscle s'apaga
amb un somriure indecís i llunyà.

DE "VISIONS DE PECAT"

(FRAGMENT)

A PERE FARRÓ, pintor

PER E. ISERN DALMAU.

I

CAPVESPRE d'abril. Les muntanyes de Santa
Caterina són blaves i lleument boirosses.
El sol, vermell com caliu de les fogueres que per
la nit de Sant Joan encenen els pastors als cims,
s'enfonsa lentament.

El cel és trenyinos. Els camps de sembrat són
d'un verd pàllid. Peteixen eixut. Les calabruques
de flor moradenca hi surten en mig guaitant
encuriosides.

Una carretera blanca giravolta en mig dels
camps i dels olivars. Un home llaura amb una
parella de bous que fan seguir l'arada catxaçu-
dament apoiant-se l'un en l'altre, contraguent
els músculs i fent cruixir la post i els guarniments.
La terra goretada sembla de sang. Les quètes
s'hi passejen en volades petites, menjant cucs,
xisclant i remenant la cua llarga i joganera...

A un revolt de la carretera hi ha el pont del
torrent. A la part de llevant, un poble gris. Un
camí veïnal que encreua amb la carretera, vora
el pont, hi mena.

Uns pollancre, no hi ha molt brotats, i unes
verdisses, vorejen les aigües enxarcades del to-
rrent. Se sent un cant de veu prima i remor
d'esquelles. Unes vaques grasses i un vedellet de
morro llefiscós pasturen l'herba tendra de les
margerres del fondal. Un bailet, en cos de màni-
gues, les guarda.

Solitud. Claror de lluna. S'aixeca un ventitjol
mariner i fresc. Els pollancre de la torrentera
remorejen suaument. Al verdissar, un rosinyol
canta. Les granotes cloquejen en els xorcs d'ai-
güa verdosa. Ara, les ombres del cementiri tenen
moiment. Semblen ànimes condenades. La paü-
ra oprimeix el cor del vianant que per casualitat
transiti. Les aus nocturnes xeriquen en el clo-
quer. Les oliveres retortes i descarnades, sem-
blen velles xarugues que resen al misteri de la
nit. Un mussol plora, tristament, perdut en mig
d'elles. Als horts, les regines, verdes, demanen
al cel piadós un ruixant de pluja. Deu-lo-hi,
Déu meu, que la terra és tota clivellada!

DISCURS DE GRACIES DEL MEMBRE DEL JURAT, D. LLUIS NICOLAU D'OLWER

SENYORA:

EXCEL·LENTÍSSIM SENYOR:

SENYORES I SENYORS:

Es amb veritable emoció que vinc a dirigir-vos la paraula i no gosaria de fer-ho si no fos per la inexorable consuetut florasca que vol que el Parlament de gràcies vagi a càrrec d'un membre forà del Consistori. No'm negueu la vostra benvolença, car hi ha un motiu que m'ha de valer de mèrit davant dels vostres ulls: la meua amor a Mallorca.

I em vé molt de lluny, senyors, aquesta amor. Una de les disciplines literàries a que especialment he dedicat el meu estudi és la història de la literatura catalana. Sabeu com se'm despertà? Quinzeanys enrerallegint en l'edició d'En Jeroni Rosselló aquella selva d'exemples i alegories que és el *Felix* de Ramón Lull, comencí d'interessar-me per la figura del coratjós atleta de la Creu, el visionari de Randa, l'ermità de Miramar... llegia a l'ensem les gestes de la Conquesta, narrades amb homèric llenguatge pel rei En Jaume, i tot me feia créixer el desig de conèixer la vostra illa—atzur i or.

Hi vinguí tot d'una... i tant m'encativà la sirena, que ja és aquesta la quarta vegada que retorn a sos braços.

Jo he recorregut a peu, en devot romiatge d'amor, la vostra serra

esquerpa cadena de puig gegantins

i la vostra plana, que tant recorda el Camp de Tarragona; jo m'he banyat en les vostres cales, acullidores i amagades com un tàlem furtiu, i en els vostres gorcs, turqueses i maragdes encastades en la roca; jo m'he passejat pels vostres jardins, que ens parlen del Laci i de Florència, i he experimentat l'horrible pesombre de la visió dantesca de les coves... En la vostra illa he fruit hores de les més dolces de la meua vida, i en ella soc rebut per braços amicals, que responen abraçada amb abraçada.

Per tot això l'estim a la vostra illa, i per tot aixó us prec d'escoltar-me amb benvolença.

En Miquel dels Sants Oliver ens parlava suara —per boca d'En Joan Alcover— de l'antiga germanor entre els mallorquins i els catalans de les dues primeres generacions de la Renaixença literaria.

Aquesta germanor seguí perdurant i encar perdura: les obres de N'Alcover, d'En Costa i Llobera i de N'Alomar editades a Barcelona, em guarden de mentir. I fixant-nos no més que en els tres darrers mesos, veiem que «La Revista», de Barcelona, publica la *Cançó d'ahir*, volum de poesies del meu fraternal amic En Miquel Ferrà; veiem que l'Institut d'Estudis Catalans edita la fidelíssima i àgil versió de la *Mireia* de Na Maria Antonia Salvà, on es confonen en una sola llum el sol de Provença i el sol de Mallorca; veiem qu'aquests dies mateixos les prempses de la Ciutat dels Contes gemeguen de voler multiplicar la magna versió de Virgili de Mn. Riber, monument de les nostres lletres.

I aquella germanor de què us parlava continuarà, perquè un igual esperit—que no vol dir absorció, sino germandat—batega en els poetes de la novíssima generació, la que avui llorejada pel Consistori i aclamada per tots vosaltres ha rebut consagració de poètic mestratge en aquesta sala.

Siguin els que la Providència vulla els destins polítics i econòmics de l'Estat, la nostra germanor continuarà sempre, car ella es basa en un fet indestructible: la comunitat de llengua.

Jo no dubto qu'eserà possible de vegades que'ls interessos materials de Mallorca i Catalunya no siguin exactament els mateixos. ¡Quantes vegades fins dintre d'una Ciutat—com nostra Barcelona per exemple—també són oposat els interessos d'un barri als d'un altre i no per ço es trenca l'harmonia ni la solidaritat ciutadana! Però els nostres interessos espirituals—com no fa gaire ens ho retreia el nostre President—seràn sempre els mateixos. Al que vulla contraposar Catalunya i Mallorca, si és un miop que Déu l'illumini... però si és un traïdor que'l poguem veure com el Dant vegé Bertràn del Born en càstic d'haver sembrat la discòrdia en la família rial anglesa, que

*il capo tronco tenea per le chiome
pesol con mano a guisa di lanterna.*

Benauradament, però, si el vulgus d'ací i d'allà l'un a l'altre es desconeixen, tots els qui ocupen un lloc eminent en els desinteressats i nobles mesters de l'intelligència —en l'art i en les lletres— es coneixen, es comprenen i s'estimen. Talment la vostra plana i la nostra terra baixa tampoc no's veuen, però els pics de la vostra serra i el Montseny i el Pireneu si que's veuen, i per damunt dels amples camins de la mar, es parlen càlides paraules d'amor.

La nostra solidaritat lingüística és cabalment çò que representa l'entitat *Nostra Parla*—fundada i presidida per un mallorquí—organitzadora d'aquests Jocs Florals; solidaritat que desde fa anys també s'és traduïda a Mèxic i a l'Amèrica del Sud, amb associacions i amb periòdics de Mallorquins, Valencians i Catalans.

Per això aquests Jocs Florals son cosa diferent de tots el altres—car a més d'una festa de poesia són una festa de germanor. Ells s'aniran celebrant d'any en any per totes les regions que parlen nostra llengua... I a l'hora de triar a quina li pertany l'honor de la primera festa, l'esquerp hereu de Catalunya cedeix la davantera—per amor i cortesia—a sa germana la graciosa fadrina de Mallorca. La nostra nacionalitat és filla del rei En Jaume i la nina de sos ulls, aquell *regne dins la mar* que tant l'enamorava, ha d'ésser a tota hora preferida.

En aquesta festa de la nostra llengua feu memòria, Mallorquins, de tots els altres que la parlem. Recordeu els de Catalunya—a qui molts defectes se'ns han de perdonar per la nostra amor ferrenya i intransigent a la llengua pàtria; els de València, terra de tarongers i de palmeres, qui s'adorm damunt la glòria d'haver-nos donat en altre temps els millors poetes; els del Roselló, que avui vessen amb serè estoïcisme la llur sang generosa i heròica; els de la petita Andorra, els únics que no reben en la vida pública l'ingrència d'una parla forastera; els que agregats a Aragó ja fa molts segles mantenen amb ferma constància la llengua de l'avior; i aquells d'Alguer, últim rastre d'una política gloriosa, els sis mil descendents dels barcelonins que en el segle XIV repoblaren aquella ciutat i encara avui,

havent resistit impàvids l'escomesa de tantes llengües forasteres, podem comptar-los en la germanívola comunió de nostra llengua... Llengua única i llengua diversa en cada regió, com és única i és diversa en cascuna d'elles la claror del cel i la verdor de la terra: Com digué En Maragall

Nostra parla suau que s'acolora
amb mil reflects, de nostres valls semblants,
de tots nosaltres és prou entenedora: {mans.
tots els obrim els braços, quan ens diem ger-

Llengua que nosaltres estimem perquè és la nostra; llengua que ens sembla la més formosa perquè la mare ens l'ensenyà, i llengua que, no sols en nom de la tradició, sino també en nom de la llibertat, de la igualtat, de la democràcia i del nostre amor propi—si no volem continuar en la vergonya d'ésser ciutadans de segona classe—hem de voler que imperi lliurament en la vida pública de l'Estat.

Vaig a finir, senyors i al finir m'adon que no he complert amb el tema imperiós del meu parlament. Ja és tard. Mercès, doncs, a tots. Mercès a l'Excellentíssim Ajuntament d'aquesta noble Ciutat de Mallorca, patró munificent de nostra festa; mercès als poetes que hi han concorregut amb obres tan formoses com les que tots hem aplaudit; mercès també als altres, car no hem tingut premis per tothom qui en mereixia; mercès als generosos donadors; mercès a vosaltres—dames i damiselles—qui ompliu aquesta sala d'un perfum de beudat i de cortisanía.

Personalment, mercès a tots per la benvolença amb que heu acollit aquest parlament, mal embastat a darrera hora, i mercès a l'entitat *Nostra Parla* que em cridà a l'alta honor de membre del primer Consistori.

I en nom de tots:—de l'Excellentíssim Ajuntament, de *Nostra Parla*, del Consistori, dels poetes i del públic—mercès a vos, gentilíssima regina, que des de aquesta enlairada cadira heu volgut presidir la nostra festa. La vostra bella imatge i la vostra alta intelligència són ben dignes, Senyora, del fervorós homenatge que tots hem vingut a rendir-vos.

I ara, adeu-siau, i a reveure.

HE DIT.

DE LES NOSTRES TERRES

De la importància tècnica—Diem-ne—dels Jocs Florals plasmats per NOSTRA PARLA a Mallorca se'n daràn compte els nostres llegidors pels treballs que avui gaire bé acapen nostra publicació.

Però per dessota tota obra viva hi ha un esperit que remou i tresbalsa i formigueja. Aquest el sintetitzariem no retolant unes ratlles parlant d'ells: «Jocs Florals celebrats a Palma», ni sisquera: «Jocs Florals de la Ciutat de Palma» sinó: «Jocs Florals de Mallorca.»

I aquesta volta l'hoste de fa un any, Unamuno, capgiraria debades el seu cervell per construir una *boutade*.

* * *

Un parlament d'En Morera i Galicia és tot'hora cosa interessant, però si descapdella tema de literatura acreix inversemblantment i si fos Shakespeare el deixondidor de sa gaia parla, llavors pren uns caràcters de lleminadura confortativa que no ens avindriem a dejunar-la.

Així suara en el discurs inaugural de les classes d'Escola Catalana d'Art Dramàtic, dit al teatre Eldorado. En Morera—com Sant Tomàs qui parlava de la Trinitat de faïçó amical—raonà del geni anglès com un coctani, mes, com un singular abonat a les auto-representacions i que videntment pogués saber de les màcules amb que el temps avenir (setcents, romanticisme, època actual) havia d'empastitjar l'obra i la interpretació.

Amb tot i la delectança espiritual d'un estudi de Shakespeare que ens obria amplament els pulmons a les bafades d'art pur, no res recullim amb tanta cura com el ponderar el tema com cosa ultra-pràctica: Deia el mestre, diu:

«Ara he cregut oportú de donar-vos aquestes impressions per ser el moment que tractem del Teatre Català. No el tenim encara fet i no ens n'hem d'averkonyir: cap poble no se l'ha fet de sobte; car el teatre és la síntesi, la flor de la civilització.»

Aquesta simple confessió no desconhorta car va seguida del suau consol d'un pare espiritual que al falliment del qui no avença en els viaranys de la virtut, subratlla: «No t'averkonyeixis.»

I no ens em certament d'averkonyir. ¿Per fortuna Plautus arribà mai a fruit els amanyacs de les Gràcies com Aristòfani, i Terenci ens farà somriure com Menandre i el dolç Sòfocles i el sombriu Esquil i l'inflexible Enrípides trobaren una plegada toga que remiscementment els recordés tansols? I per això Roma en l'època en que els Jocs, la Comedia, el Riure i les Gràcies seques les fonts dels seus ulls no llagrimaven ja sobre la tomba de son millor amic, conqueria el món i fixava el concepte Nació.

Però, obrim els ulls a l'esperança. Segueix dient En Morera:

«Tenim fe en la civilització catalana; i vindrà dia que esclatarà la flor del nostre teatre, tal vegada com un símbol.»

Són paraules honestes i dignes: Esperem en la miraculosa força de l'ànima catalana que darà esperit viu al teatre. És més real i encoratjador pensar i treballar en una *Creació* que planyiders boca-badants una apoteósica *Resurrecció* de ço que no té essència.

Recordem—volgudament—unes converses amb N'Adrià

Gual—a qui tanta glòria pertoca en la diada que ens dóna peu per manifestar-nos—Ja fa anys i les idees són tristes com el moment que les produïa, però justes. «El nostre temperament llatí ens fa despreciar tota obra feixuga» i més avall «En Pi-tarra sense desconèixer el seu talent intuitiu, va fer teatre per entretenir beatíficament una generació, però res més, per que mancava del veritable fonament popular, del sentiment de raça. Va habilitlar amb reds i barretines uns homes de tan artificials ni cosmopolites i si aneu a temps posteriors, el que es guanya en carn i sang es guanya també en cosmopolitisme.» La gospira de l'art hi és viva, roenta, però no esclata purificador el sagrat foc de la tradició que és la base de tota obra i a vegades tota l'obra.

Grècia per mitjà del teatre enlairava l'amor als déus—que eren més propietat que les terres—i l'amor a la patria. A Roma els déus foren manlevats i en tot cas incompresos i no és l'assumpte extranger el qui decolora l'escena, car el segell peculiar de cada terra és el que delimita i no és menys francès Arlequí que italià i àdhuc català suara, gracies a l'empremta d'humanisme que En Morera preveu per el nostre teatre i que En Gual va dar-li al adjectivar-lo «Vividor».

Nosaltres guardem la fe viva que el conferenciant recomana, per el naixer del teatre de casa i aqueixa fe, el mateix que un crític deia fa un any a «La Revista», volem posar-la amb fermaça en els poetes. Vingui la tragèdia—deia ell—i les pedres cavalcaran per bastir l'edifici. Ara l'edifici és bastit per sort i els prometedors fruits que ovirem no han de trigar a la saó.

I per fi, no és menys precisa i afalagadora la tasca de l'Escola d'Autors posant el vetus al carreter per calçar el coturn.

Catalunya sab cizellar tots els caires i ser entre les Nacions la *Mediocre* equil·librada d'Horaci, en els daurats regnes del Geni.

* * *

El treball dut a cap pels catalans rossellonesos per consolidar nostra mare llengua és ben digne de lloa.

En propers temps s'ha d'apuntar a son favor un *Concurs de Llengua Catalana* organitzat per la *Société d'Etudes Catalans* que aitals prestigis serve.

De la solidesa i bon esperit pràctic de l'acte ens en darà compte la numeració de les proves a que s'havia de sotmetre la mainada i jovenalla. Són aquestes: proves de lectura i proves de recitació.

Altra meravella d'activitat són els llibres de totes matèries on hi rumbeja gràcilment o el *pus bell catalauesc* o sa ànima. Com un estol de veles blanques ens arriben *Essai de Grammaire historique de la Langue Catalane* del prevere Fouché, l'estudi més complet i documentat que sobre lingüística veu la llum al Rosselló; tres volums d'erudició històrica de M. Henry Aragon; dos forts poetes ja entre nosaltres coneguts ens ofrenen la fruita sabrosa de llurs inquietuts, En Francis, un llibre suau i dolç *Les hores que passen*; En Grandó, les estrofes parides en l'angunia i la dolor *El Clam roig*.

Dues revistes valentes *Coc Catalan* i *La tramontane*, novament eixides, semblen les guaites de l'estol.

Dintre poc començarà la sèrie de conferències organitzades per la «Secció Femenina» de «Nostra Parla» per expandir nostres ideals i que desgranaran els prestis de les nostres dames.

Una vegada més la tasca patriòtica és injectada de la ferma de la dona forta i de l'aroma.

La «Joventut Valencianista» de la capital de València, ha entrat amb braó aquesta vegada en el cercle de la vida pública.

Conegudes son les seves fortes campanyes en tot el que significa imperi de nosaltres a casa nostra, però mai com aquesta volta presentant candidatura a tots els districtes de la ciutat.

L'actitud i l'esforç de l'ardida «Joventut» bé serà un desviamment per els qui passada l'edat florida i tal volta amb la nostalgia del triomf, s'hi troben bé i s'ensopeixen en un *dolce far niente*.

A l'Escola Normal de la Ciutat de Palma ha donat una lectura de poesies Mossèn Llorenç Ribet.

Darrerament la Diputació de Tarragona ha destinat cinc mil pessetes per la creació d'una càtedra de *Gramàtica Catalana*.

Els que em seguit l'obra constructiva del preclar mestre que es nomena Prat de la Riba, recordem amb tanta fruïció patriòtica el començ de les lliçons gramaticals d'En Ponpeu Fabra per iniciativa de la nostra Diputació, com el manifest dels parlamentaris a Espanya.

Avui és Tarragona la germana serena i bruna, que ens acompanya a dar un passeig pels camps de l'Eficàcia.

Una manifestació ben catalana va tenir lloc a Perpinyà conferenciant En Lluís Pastre — professor de l'Institut i literat conegudíssim—sobre «La llengua catalana i la guerra».

Són els poetes—conclou—qui clarament senten les impressions i les canten i han sigut els poetes catalans els primers que, destrossat el cor, n'han dut trossos als seus llavis.

Tan bella festa terminava recitant el jove Nogués un dels contes més aixerrits de Mossèn Esteve Casaponce, mostrant així la serenor i fortaleza catalanes que saben viure en l'an-goixa.

NOSTRA PARLA acampa. Arreu són els qui s'allisten per col·laborar en l'obra fraternal.

Avui hem de senyar dos noves delegacions.

Delegació de Vilafranca del Penedès.—President, Alfons Sans Rossell; Secretari, Ramon Roig Comas; Vocals, Joan Fuster Galvez, Antoni Comas Torregrosa i Ramon Sala Marigó.

Delegació del Vendrell.—President, Josep Ramon Blanc; Secretari, Pere Mallofré; Vocals, Ferran Ramon, Pau Gomis i Artur Ramon Foix.

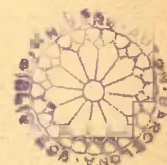
Benvinguts siau, amics.

¡Per Catalunya, per Valencia, per Mallorca, per Roselló, per la Patria!

JULI VILA

NOTA IMPORTANT

En un dels proxims numeros es publicaran els treballs de D.ª Maria Antonia Salva i D. Miquel Duran, premiats en els Jocs Florals de Mallorca.

FABRICA D'ARTICLES DE LLAUNA
FERRO, ZENC I LLAUTÓ

DE

SAMUEL SANRAMA

Despaig: **Rosal, 12** - Tallers: **Salvà, 11**

ESPECIALITAT EN LA CONSTRUCCIÓ
DE FANALS PER A FERROCARRILS

BASTONS : PARAIGUES
OBJECTES PER A REGAL

La Parisièn

Concell de Cent, 344

(entre Roger de Llúria i Bruch)

Pintura Decorativa

J. BARÓ

TALLER:

Diputacó, 199 - botiga

La Veu de Mallorca

PUBLICACIÓ SEMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

ALMUDAINA, 6. CIUTAT DE MALLORCA

Suscripció trimestral i pta.

Bascules

Caixes per a Capdals

Parlament, 9.
(Interior.)
BARCELONA

Pibernat Barcelona

CALEFACCIÓ CENTRAL

Ascensors OTIS PIFRE

Munné i Capdevila

Aragó, 254

Telefon 3297

BARCELONA